
Marcel Borràs, Nao Albet

És fascinant com avui en dia ser honest, en l'art, es premia amb la concessió, si més no, del perdó

Textualitat contemporània, Pausa 37 (2015)

Amb honestedat, colors i ironia provocativa, Nao Albet i Marcel Borràs parlen dels seus processos creatius i consideren el text com una eina més per a la representació.

És fascinant com avui en dia ser **honest**, en l'art, es premia amb la concessió, si més no, del perdó.

Intentarem, a continuació, esmentar alguns trets que defineixen com hem concebut les obres de teatre que hem fet fins ara.

1.

Ens vam conèixer actuant i vam decidir començar a inventar històries pel plaer d'interpretar-les. Els anys i l'experiència són els que han donat una consciència sobre la voluntat d'explicar coses, però això ha vingut després. Al principi, tot era del rotllo «volem interpretar un dictador o un *paki-cerveza-beer-amigo*», «que els nostres amics que no són actors surtin a l'obra» o simplement «fer aquesta escena perquè mola». Vèiem en la creació de les obres la possibilitat de divertir-nos. Aviat els factors que ens feien decidir explicar això o allò es multiplicaven, es feien més complexos. Però, tot i així, hem intentat no perdre l'essència del joc, element indispensable en l'actuació, més que no pas, segons el nostre punt de vista, en la direcció o en l'escriptura. Si l'actor no juga, no hi ha teatre.

2.

El fet de no haver estudiat en cap escola d'escriptura ni de direcció és característic atès que una de les nostres principals eines creatives és la intuïció. Això, a l'hora d'engendrar un text es tradueix en el fet que per a cada peça trobem un manera totalment diferent d'afrontar-nos al full en blanc. No hi ha un tècnica. Es presenten (potser?) dos conceptes: el joc de l'actor i la no-fixació d'una tècnica.

3.

Un altre tret característic és que no hem escrit mai més de cinc planes d'una obra sense saber, amb un mínim de detalls, quan, on i amb qui seria representada. És a partir d'aquests tres paràmetres que comencem a treballar. Una possible pregunta per iniciar la creació seria: «Què ens diu la nostra intuïció sobre el que volem explicar amb aquest grup de gent, en aquest espai i durant aquesta època de l'any?» Si és que hom pot definir-se en termes artístics, no ens considerem dramaturgs, sinó més aviat creadors.

4.

Com a creadors, considerem el text una eina més per arribar a l'únic sentit de tot plegat: la representació. Sovint hi hem de recórrer pel fet d'avançar-nos a un període d'assajos breu que no ens permetrà reescriure massa durant el procés. Altres vegades unim textos, sovint inconnexos entre ells, que no han estat pensats com a material per explicar una història. A partir d'aquesta unió gairebé atzarosa es generen els conceptes essencials que ens conduiran a la creació d'una peça més uniforme.

5.

Una de les nostres fixacions és intentar modificar els paràmetres de creació en cadascuna de les obres que hem escrit. Quan el Rigola ens va oferir formar part del projecte de *Dictadura-Transició-Democràcia* l'any 2010, anteriorment havíem dirigit dues obres que es definien sobretot per no tenir un fil argumental clar. A partir d'escenes, monòlegs i improvisacions, sense uns personatges ni una tesi tancada, afrontàvem dos o tres conceptes que ens interessaven. Quan escrivíem *Democràcia* ens vam autoimposar anar a l'altre extrem i fer allò que no sabíem fer: escriure una història amb uns personatges, una introducció, un nus i un desenllaç. Amb una intenció més clara d'arribar a l'espectador generant-li un viatge emocional més concret, no tan obert. Jugar a ser dramaturgs, en el sentit més convencional.

Des d'aleshores, i durant els sis muntatges que hem creat fins ara, sempre hem jugat amb aquests dos gèneres, mesclant-los o alternant-los. Monòlegs i accions, d'un caire més performatiu, o escenes amb uns diàlegs i els seus subtextos que expliquen una història i la idiosincràsia dels seus personatges. Els nostres referents es mouen en aquest sentit entre aquell teatre que es desentén dels artificis clàssics, com la quarta paret, per mantenir un diàleg directe amb l'espectador i aquell altre teatre que pren com a punt de partida una història i es nodreix de tots els artificis possibles per fer-la creïble.

[6,7/...PUTA...9.](#)

Durant els processos, observem la naturalesa dels directors i directores que ens agraden, dels escriptors que ens interessin, i hi fem referència. Segurament perquè en una mateixa peça fem referència a molts artistes diferents no se'ns pot acusar directament de plagi. L'únic que nosaltres hem provocat és fer protagonista d'un clàssic català a una xinesa que treballa a un bar «Manolo», apallissar el Sergi Belbel a escena, fer ballar dansa contemporània i recitar filosofia a uns *skaters* i viatjar a las Vegas amb diners públics. Com que la resta ha estat tot còpia dels i les artistes que ens agraden, per què no denunciar-ho? Per què amagar la part ridícula de tot plegat, de copiar, de viure de l'art, de ser escriptor? Denunciar-se a un mateix i riure'ns de nosaltres sempre ens ha generat plaer. Un exemple n'és una obra breu que hem escrit aquest any per a una revista de dramaturgia.

[A i B mengen merda i la vomiten per la boca i els ulls](#) de Nao Albet i Marcel Borràs

Davant d'un ordinador, A i B mengen merda i la vomiten per la boca i els ulls.

A: Ei... això... hem d'escriure un text sobre dramaturgia contemporània.

B: Sí? Quina mandra.

A: Si acabem el text dient que l'hem escrit amb quatre minuts... realment podem escriure'l en quatre minuts.

B: També es veritat. O podem escriure'l amb una hora i en cas que sigui una merda de text que no interessa per res, dir que l'hem escrit en quatre minuts.

A: Sí. En qualsevol cas, direm que l'hem escrit en quatre minuts.

Fi

10.

És fascinant com avui en dia ser honest, en l'art, es premia amb la concessió, si més no, del perdó. Una obra pot ser una puta merda en la seva forma o en el seu contingut, però si conté elements que la defineixen com a una obra honesta, la gent exclama: «oh, però és honesta!» i l'artista pot seguir produint (un altre concepte que ens fascina: *iiii*produir art!!!!). *

En aquesta recerca de la honestedat un pot fer ús de l'autoironia i utilitzar-la amb intel·ligència. O caure en el que hem vist no poques vegades, el que es coneix com: «demandar perdó a l'espectador».

Això segon, «demandar perdó», sol provocar vergonya aliena. La vergonya aliena és una sensació que et trasbalsa més a nivell físic que no pas a nivell emocional. La pots sentir a l'espina dorsal, a la nuca o als avantbraços.

Provocar vergonya aliena amb consciència de provocar-la. Estem treballant en una peça que vol provocar-la de manera repetida. Fins a l'èxtasi.

*L'honestedat en l'art esdevé així un element mercantil. La seva utilització provocarà que es prolongui l'activitat de l'artista i la seva conseqüent remuneració. Hi ha alguna cosa que put en el fet de prendre'n consciència i no deixar de recorre-hi. (Aquesta nota serveix per denunciar que en aquest fet es revela alguna cosa sobre la nostra essència que pot interessar el lector.)

Our website, bitch...

iiii

www.thatsallmotherfuckers.com

!!!!

Mots clau: creació escènica, experimentació

Entrada anterior

Per què i en quin sentit tinc alguna cosa a veure amb textualitat teatral contemporània (crec)

Entrada posterior

Sobre textualitat contemporània

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2018 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

Contacte:

pausa@salabeckett.cat

